

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie zainicjowanej zażaleniem **L. S.** na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w O. z dnia 28 lutego 2020 r. o odmowie wszczęcia śledztwa,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 sierpnia 2020 r., wniosku Sądu Rejonowego w O.

zawartego w postanowieniu z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. III Kp (...)

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**uwzględnić wniosek i przekazać sprawę do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w O. .**

UZASADNIENIE

Postępowanie sprawdzające zostało zainicjowane zawiadomieniem **L. S.** dotyczącym niedopełnienia obowiązków i przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych – dwóch Sędziów Sądu Rejonowego w O. .

Postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w O. z dnia 28 lutego 2020 r., na podstawie art. 305 § 3 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., odmówiono wszczęcia śledztwa. Postanowienie to zostało zaskarżone zażaleniem złożonym przez **L. S.** , w którym skarżący przytoczył szereg okoliczności związanych z dotychczasowymi postępowaniami, m.in. w sprawie II Kp (...), która toczyła się w II Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w O..

Sprawę przekazano do Sądu Rejonowego w O. celem rozpoznania zażalenia (k. 3 akt II Kp (...)) Po wpłynięciu zażalenia Sędzia wyznaczony do

rozpoznania sprawy oraz pozostali Sędziowie orzekający w Sądzie Rejonowym w O. złożyli oświadczenia o wyłączeniu ich od orzekania w tej sprawie z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do bezstronności (k. 5 – 20 akt II Kp (...)). Zarządzeniem z dnia 7 maja 2020 r. akta sprawy wraz z oświadczeniami sędziów zostały przekazane do Sądu Okręgowego w K. (k. 21). Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2020 r., sygn. akt VI Ko (...), Sąd Okręgowy w K. nie uwzględnił wystąpienia sędziów Sądu Rejonowego w O. o ich wyłączenie od rozpoznania sprawy o sygn. akt II Kp (...) i zwrócił sprawę temu Sądowi (k. 23 – 24 akt II Kp (...)).

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2020 r. Sąd Rejonowy w O. wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie niniejszej sprawy innemu Sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu podniesiono, że istnieją podstawy do zastosowania instytucji z art. 37 k.p.k., albowiem w tej sprawie ocenie podlegać ma zażalenie dotyczące sędziów Sądu Rejonowego w O. , tj.: A. S. P.(obecnie sędzia w stanie spoczynku) i J. W. , których pozostali sędziowie orzekający w Sądzie Rejonowym w O. znają, pozostają z nimi nie tylko w relacjach zawodowych, co sprawia, iż rozpoznanie sprawy przez Sąd Rejonowy mogłoby wywołać w społecznej świadomości przekonanie, że rozstrzygnięcie sądowe są zależne od relacji istniejących pomiędzy pracownikami wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu jest zasadny.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego słusznie wskazuje się, że kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości” z art. 37 k.p.k. należy odnosić do sytuacji, które mogą stwarzać w odbiorze społecznym przekonanie o niezdolności tego sądu do obiektywnego i rzetelnego rozpoznania sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., V KO 31/18; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18).

Z akt sprawy wynika, że Sąd Rejonowy w O. rozpoznając sprawę II Kp (...), miałby się ustosunkować do decyzji prokuratora, wydanej na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie niedopełnienia obowiązków oraz przekroczenia uprawnień w okresie od 29 lipca 2019 r. do 7 stycznia 2020 r. w

O. przez ustalonych dwóch sędziów Sądu Rejonowego w O. , a tym samym działania na szkodę interesu prywatnego L. S. , tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. Czyn ten miał zostać popełniony w związku z innym postępowaniem toczącym się przed tym Sądem Rejonowym, prowadzonym pod sygn. akt II Kp (...), które z kolei dotyczyło rozpoznania zażalenia na odmowę wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień przez sędzię Sądu Rejonowego w O. A. S. C..

W tej sprawie nie można pominąć tego, że po wpłynięciu do właściwego Sądu Rejonowego zażalenia na postanowienie prokuratora z dnia 28 lutego 2020 r., sędziowie orzekający w nim złożyli oświadczenia żądające wyłączenia ich od orzekania z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do bezstronności. W uzasadnieniach swoich oświadczeń wskazywali nie tylko na kontakty natury zawodowej, ale również relacje koleżeńskie z dwojgiem ww. sędziów wskazanych w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa (oświadczenia - k. 5 – 20 akt II Kp (...)). Wymaga również podkreślenia, że przedmiotowe postępowanie jest konsekwencją rozpoznania sprawy dotyczącej (według zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa) innego sędziego tego samego Sądu. Co istotne, poprzednia sprawa zakończyła się nieuwzględnieniem zażalenia L. S., co finalnie skutkowało złożeniem przez niego kolejnego zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa przeciwko Sędziom wykonującym swoje obowiązki w związku z rozpoznaniem tego zażalenia.

W zaistniałej sytuacji w odbiorze społecznym może powstać wątpliwość co do tego, czy decyzje procesowe w tej sprawie będą podejmowane w warunkach pełnego obiektywizmu (art. 4 k.p.k.). Konieczność wykluczenia nawet zupełnie nieuzasadnionego przekonania o braku warunków do obiektywnego osądzenia tej sprawy poskutkowało uwzględnieniem wniosku. Chodzi tylko i wyłącznie o wyeliminowanie ewentualnych wątpliwości co do obiektywności i bezstronności Sądu orzekającego w tym postępowaniu, jakie realnie mogą powstać w opinii społecznej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie wskazuje się, że kryterium "dobra wymiaru sprawiedliwości" z art. 37 k.p.k. należy odnosić do sytuacji, które mogą stwarzać w odbiorze społecznym przekonanie o niezdolności tego sądu do obiektywnego i rzetelnego rozpoznania sprawy (zob. postanowienie

SN z dnia 16 maja 2018 r., V KO 31/18; postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18).

Na marginesie warto dodać, że podobne okoliczności faktyczne i prawne wielokrotnie były uznawane w orzecznictwie Sądu Najwyższego za podstawę do uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 37 k.p.k. (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 26 sierpnia 2009 r., III KO 63/09; postanowienie SN z dnia 13 maja 2014 r., IV KO 29/14; postanowienie SN z dnia 14 stycznia 2016 r., IV KO 94/15; postanowienie SN z dnia 23 maja 2018 r., IV KO 36/18; postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2018 r., III KO 62/18).

Z powyżej wskazanych względów Sąd Najwyższy zastosował instytucję właściwości delegacyjnej określoną w art. 37 k.p.k. i przekazał tę sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O..

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.